

Янислава Вълкова

СВЕТИЛИЩЕТО

МОНТ

1.

Музиката беше толкова силна, че сърцата им получаваха аритмия и туптяха в нейния такт. Обстановката в бара изглеждаше луксозна и бляскава, типична за повечето модерни, скъпарски заведения в центъра на София. Светлините се въртяха и премигваха по всички стени, ту на кръгове, ту на елипси или конуси, после през определен времеви интервал се изсипваха, като ръмящ дъжд от цветове и се стичаха по дрехите на младежите. Белите материи придобиваха необичаен полупрозрачен, флуоресциращ вид. Определено собствениците бяха постигнали търсения, лъскав ефект и затова заведението се препълваше от хора до краен предел. Без резервация трудно допускаха вътре, а цените удряха тавана. Мелодията заглушаваше думите и мислите на посетителите, чиито танци преобладаващо представляваха движение на брадичката нагоре, надолу в ритъм. Целта на това упражнение, беше да не поклащат прекалено тялото си, за да изглеждат важни, докато държат чашите си с уиски. Клиентелата се състоеше предимно от свободни млади жени, облечени в маркови дрехи и

стилни мъже на възраст около тридесет и няколко години. Широки усмивки циркулираха в пространството с послание за флирт и още нещо.

Милен се наведе към ухото на Надежда:

- Наздраве, да полеем нашата покупка. Надявам се, че ще бъдем много щастливи в новия апартамент.

- Наздраве мило, толкова те обичам. Дано успеем до месец да се преместим в него, нямам търпение вече.

- Всичко съм изчислил. Със сигурност ще се справим. Разчитай на мен, някога да съм те подвеждал? Важното е, че направихме голямата крачка. От тук насетне идва лесното и хубавото.

Двамата бяха намерили само един висок свободен стол в самия край на бара. Дебела колона им препречваше гледката към централната част и дансинга, но пък и те не се вълнуваха от случващото се там. Наложил се Милен да стои прав, ала и без това държеше винаги да е галантен, да се грижи за своето момиче. Той прегърнал приятелката си и двамата останали така няколко минути. Последните месеци бяха напрегнати, посветени на огледи на жилища, безброй срещи с брокери на недвижими имоти, но в крайна сметка успяла да финализира сделката днес. Предстоеше им лек козметичен ремонт, който не ги плашеше. И макар жилището да беше около 60 кв.м., на този етап им стигаше.

Милен вдигна ръка, за да повика момичето

зад бара, което обаче имаше множество поръчки и го забеляза едва на третия му опит да привлече вниманието ѝ.

- Две големи уискита – наложи се да се провикне, за да го чуе.

- Аз не искам повече – обади се Надежда – ще взема да се напия и утре ще ме боли главата.

- Не приемам отказ, сега празнуваме. И без това рядко ходим по заведения, поне да се представим подобаващо! Нали този ден ще го помним цял живот?

Барманката се отдалечи за да изпълни поръчката. Облечена в къса, впита пола и тясна тениска под която се виждаше пъпът ѝ, приличаше на модел от летен брой на списание, но Милен не ѝ обърна никакво внимание, а отново гушна своята любима.

- Мисля, че е излишно да пръскаме грешни пари в това заведение, пък и знаеш, че не съм по алкохола.

- Спри да се притесняваш. И двамата имаме добри заплати, кредитът няма да е проблем за нас, повярвай ми. Много се спичаш. Дай го малко по-ведро.

- Добре, сигурно си прав.

Девојката донесе чаши, заедно с купичка, пълна с ледени кубчета, които дръннаха, когато ги сложи пред тях. Той извади банкноти и остави щедър бакшиш. Най-накрая момичето го дари с усмивка, после се отдалечи, поклащайки предиз-

викателно бедрата си.

Милен се стараяше да изглежда като млад успял мъж и му се получаваше. Всъщност не му беше необходимо въображение, просто спазваше етикета. Тази година навърши тридесет години и макар да беше по-скоро слаб и с дълги крайници, той имаше хубава външност. Висок, очите му топло кафяви, а чувствените устни му придаваха миловидно изражение. Носеше задължителното облекло във фирмата, а именно костюм, риза, ходеше винаги прилично избръснат и с къса, добре оформена прическа. Радваше се на двете си бижута – скъп часовник и още по-скъп телефон, които демонстрираше при всяка удобна възможност. Надежда смяташе, че е по-суетен от самата нея, особено когато отскубваше с пинсетата ѝ по някой косъм от веждите си и използваше специална козметика за кожата на лицето си.

- Смятам утре да говоря с шефа и да поискам увеличение на заплатата. Права си, че ще ни трябват повече средства, а аз съм ценен кадър и имам нужния опит. Предполагам, че няма да ми откаже. От три години не са ме повишавали, все ме хвали и ме дава за пример на останалите. Вече провеждам обучение на новите колеги. Той е голям пич, ще се разберем.

- Колко хубаво би било. Имай в предвид обаче, че на приказки някои хора са много големи, а ако поискаш услуга се преобразяват и не можеш да ги познаеш. Така че имай едно на ум. Време ни

е вече за бебе, а ще ни е много трудно, особено както нямаме помощ от родителите си. Затова избери подходящ момент за разговора с него, изтъкни качествата си, може да му споделиш за положението ни.

- Милата ми тя. Ще се справя, все ме поучаваш, остави ме и аз да взимам понякога инициативата. Започна да ти проличава професионалната деформация.

- Оо, заяждаме ли се.

- Не, но аз съм голямо момче и не уча в твоето училище, а ти не си ми класна – усмихна се той.

- Най-добрите бракове са тези, в които мъжът слуша жена си.

- Тогава забрави, ще си остана ерген за вечни времена.

- Добре, до сватбата ще ти позволя да си мислиш, че си голямата работа.

- Ей, по гръб не падаш. Като не слушаш ще те пращам зимата на терасата да переш със студена вода. Ще станеш далеч по-сговорчива. Между другото, днес ми се случи нещо интересно.

- Какво?

- Бях във фитнеса, а там от няколко месеца тренира прочутият Славчо Пламенов. Той разбира се има личен треньор. Една девойка обаче извика мускулиста да ѝ помогне с уреда, точно когато бизнесменът правеше серии на лежанката. Инструкторът се замота с нея, а Пламенов не е в много добра форма, като го знаеш как изглежда,

ясно ти е. По едно време забелязах, че има проблем, гърчи се като глист и не може да избута тежестите. Ако не бях аз, щеше да ги изпусне върху себе си и можеше да получи наистина сериозна травма. Отидох и му помогнах, вдигнах лоста в последния момент. На косъм беше да се размаже.

- О, моят герой – възкликна тя.

- Мисля, че оцени намесата ми и благодари. Каза, че ми дължи услуга и ако имам нужда от нещо, мога да го потърся.

- Е, на думи е лесно да се обещава, както вече ти казах. Обаче аз се гордея с теб, помогнал си на човека. Направил си едно добро дело и това е най-важното.

Милен се наведе отново да я целуне, но тя се изплъзна.

- После, сега ще танцувам – усмихна се, слезе от стола и застана срещу него.

Двамата движеха телата си плътно един до друг, гледайки се продължително в очите. Бяха вплели пръстите на ръцете си, а лицата им почти се докосваха.

Половин час по-късно напуснаха нощния клуб и предпочетоха да се приберат пеша. Беше хладно, но поне не духаше вятър. Минаваше два часът, а сутринта щяха да стават рано, но те ходеха бавно, наслаждавайки се на романтичния момент.

Булевард „Витоша“ беше емблематично място

за софиянци, но и задължителна част от туристическата програма на гостите на столицата. През деня от него имаше превъзходна панорама към планината, а оживлението и пъстрата палитра от минавачи му придаваха своеобразен чар. Магазините на известни световни марки, както и множеството заведения, бяха силно посещавани. Широк, с европейски облик, без движение на превозни средства по новоизградената пешеходна част, с доста пейки, саксии с цветя, на които се виждаше гербът на града и надписът „Расте, но не старее“, той примамаше безцелно разхождащи се, колоездачи, младежи с ролери, майки с детски колички. По него често можеха да се видят музиканти, художници, мимове и улични танцьори.

Надежда и Милен подминаха НДК¹, построен по времето на Тодор Живков, а днес – притегателен център за хората, вълнуващи се от литература, театър, кино, концерти. Пред сградата се зеленееше градина, известна със своите фонтани и китни алеи.

Продължиха да крачат по булеварда, който никога не опустяваше. През всеки сезон и час на денонощието, той имаше своето очарование. Вечер витрините светеха, а влюбените се разхождаха, необезпокоявани от безжизнените очи на манекените.

Надежда и Милен приближиха статуята на

---

¹ Национален дворец на културата

Алеко Константинов, известен с псевдонима „Щастливеца“. Този талантлив писател, преводач, адвокат, общественик е бил в миналото и организатор на туристическото движение. Автор на пътеписи, свързани с природата и създател на неповторимия герой Бай Ганьо. Написал следните слова: „Че аз съм щастливец, това го знае цяла България; но туй, което никой не знае, то е, че днес нямах четиридесет и пет стотинки да си купя тютюн. Това обстоятелство никак не ми попречи обаче да съхраня своето царствено величие“². Животът му приключва през 1897, когато е убит при атентат, а после става безсмъртен. Днес неговият лик краси банкнотата от сто лева.

Изправен в цял ръст, държащ книга в лявата си ръка и с приготвен за път куфар, той не обръщаше внимание на минавачите. Погледът му беше отправен към върховете на планината, която приживе беше изкачвал със своите съмишленици.

- Толкова сме щастливи, че може и на нас да ни направят паметник някой ден – каза Милен.

- Да, но на него ще бъдем двамата заедно. Искаш ли да го пипнем за късмет – усмихна се Надежда и докосна левия ръкав на „Щастливеца“.

- Ще пропусна, особено като знам, как е завършил животът му – отговори той.

Надежда завъртя очи, но си замълча. Двамата продължиха към квартирата си, която се нами-

---

² Из „Страст“

раше съвсем наблизно.

Жилището им се намираще в стара сграда, построена преди повече от сто години. Вратата на асансьора беше тип хармоника и със своя ретро вид напомняше за капсула времето. Влизаш вътре, дърпаш решетката и се озоваваш в стара София. Черно- белите фотографии оживяват, мъжете носят балтони и изискани шапки, а дамите имат навити на ролки масури, дълги пищни рокли и перлени колиета. Всички тавани бяха високи, а прозорците удължени. За удобството на богатите по онова време господари, строителите бяха изградили два входа за всяко жилище. Единият се използвал само от прислугата и през него се влизало направо в кухнята, като по този начин не се нарушавал комфортът на богатото семейство с дребни битовизми. Усещане за отминал блясък и разкош витаеше по извитото стълбище с дебел дървен парапет и решетки от ковано желязо. Сякаш призраци от минало още населяваха това място и някой от тях във всеки момент можеше да се появи зад ъгъла, да те поздрави и да отmine. Днес фасадата изглеждаше стара, изрисувана с графити, рушаща се постройка.

2.

София 08 ч. сутринта.

- **Ш**ефе, намерих купувач, но не е щателно проверен. Даде ми твърде кратък срок – каза Даниел, докато влизаше в просторния хол на богаташката къща. Намираха се в подножието на Витоша, където се оттегляха на чист въздух хора с високи и в много от случаите съмнителни доходи. Място недостъпно за обикновените граждани, а цените на имотите бяха съизмерими с тези в Цюрих и Лондон. Широкият парцел имаше строг контрол на достъпа и висока ограда, скриваща обитателите от погледите на съседите и любопитните. Две свирепи кучета обикаляха и пазеха територията си. Често в сградата се договаряха сделки за стотици хиляди евро.

- Знам, просто има вероятност да ни надушат ченгетата, трябва максимално бързо да ги изкараме от България. Сигурно новината се разчува и вече питат на ляво и на дясно. Скоро ще стигнат и до нас. Разкажи ми за купувача – заинтересе-

сува се Славчо, който се беше отпуснал върху белия фотьойл и пиеше сутрешното си кафе, а рубинът на масивния му пръстен проблясваше хипнотично.

Не сметна за необходимо да предложи напитка и стол на човека, който всички смятаха за дясната му ръка, защото се надяваше разговорът да е кратък и бързо да го отпрати. Самият той го имаше, като момче за всичко. Плащаше му добре, а Даниел в замяна си държеше устата затворена, вършеше работа и не го дразнеше. Това беше достатъчно за да имат взаимно изгодни отношения. Днес Славчо не беше в добро настроение, а притесненията изкарваха на яве сприхавия му нрав. Освен това го втрисаше, чувстваше се леко скован в горната част на гърба и затова беше наметнал тежък, златист халат с кожена яка.

- Италианец е, чувал съм името му, в средите е от години, но не сме имали вземане-даване с него. Все пак става въпрос за огромна сума, нашите редовни клиенти не разполагат с такива свободни средства и трябваше да разширя кръга на купувачите. Сега разчитаме на посредници и късмет.

- Кой го препоръча?

- Оня, дето склучи добра сделка със златните монети от района на Варна. Но и той не го познава лично, сподели ми, че римлянинът му е отмъкнал под носа предната стока и е голям играч.

- Давам ти още един ден, проучи го, разбери

каквото можеш и правим сделката – разпореди се Славчо.

- Ами ако не е стабилен? – попита Даниел.

- Оф, моли се да е. Изглежда се налага да поемем известен риск. Всичко се обърка. В нашата професия е така. Ситуацията е кофти, цената ще падне, но наистина нямам друг вариант. Уникална находка, струва милиони, самият аз бих искал да я задържа, ала опасността е прекалено голяма – той изпъшка. – Мислиш ли, че искам да си намаля сам печалбата. Сега тръгвай и действай. Не ме ядосвай и ти. Аз имам други задачи. Щом получиш нова информация, веднага се свържи с мен.

- Разбрано – Даниел се обърна и мигновено излезе от помещението през двойните врати с инкрустирани кристални орнаменти. Техните бели отблясъци му напомняха за зимата и го караха да усеща студ, затова неволно настръхваше всеки път, когато минаваше отук.

Славчо закрачи замислен из широката стая. Дългите завеси закриваха френските прозорци и вътре беше по-скоро сумрачно. Помещението имаше висок таван, осем картини висяха по стените, четири метални свещника в ъглите, две огледала в масивни рамки и имитираше бляскавия вид на типичната бална зала от епохата на френските крале. Ръката, със златния пръстен на безименния пръст, обхождаше устните му и той дори ухапа едно от кокалчетата си. Стисна зъби, после отпусна, а върху кожата му останаха вдлъ-

бнати побелели следи. Да, беше направил удара на живота си, нямаше спор. В неговия бизнес, това беше от една страна успех, а от друга носеше заплаха. Събитията не се развиваха напълно според желанията и очакванията му, изникнаха неочаквани спънки. Наложиха се да прави сериозни компромиси за да постигне целта си.

Той отиде в спалнята си, обзаведена по поръчка от водещ италиански дизайнер и легна на неоправеното си легло. Зави се с пухкавата завивка и изпъшка. Имаше прислужница, която се грижеше за чистотата и реда, но днес не я пусна тук. Не искаше да му се размотава никой пред очите. Остана дълго така, загледан в тавана, потънал в размисли. Вече минаваше 55г., косата му отпред съвсем оредя, по кожата му се появи пигментация, беше пуснал корем, а и килограмите му идваха в повече. Лекарят го посъветва да отслабне и да мине на диета, заради начална форма на заболявания, които ужасно го плашеха. От три месеца посещаваше най-добрия фитнес в района. Не му беше лесно, особено в началото, но той не се отказа. Задъхваше се, уморяваше се, а когато се върнеше от тренировка, нямаше сила за нищо, чувстваше се напълно изцеден. Въпреки тези затруднения, Славчо започна да усеща, че спортът повдига духа и настроението му, премахва негативните емоции и избистря мислите му. Затова, дори днес, смяташе да отиде до фитнеса, без да се натоварва прекалено, просто

искаше да се разсее или пък да се концентрира.
Когато се движеше му идваха някои наистина
добри идеи, а сега имаше нужда точно от това.

3.

Борис Борисов гледаше през прозореца на кабинета си. Зад пълния с коли паркинг, зад оградата, зад улиците с пъплеши като бръмбари автомобили, зад гъсто застроените сгради, се виждаше върхът на планината. Снегът вече се топеше, а реките и потоците набираха мощност по склоновете и се спускаха стремглаво надолу. Буйни, бистри, пенливи води бълбукаха и хвърляха пръски навсякъде. Заледените места бяха останали предимно на високото и в северните сенчести части, разкъсвани настойчиво от младата растителност и слънчевите лъчи. Скоро и те щяха да отстъпят пред топлото време, всяка снежинка щеше да се превърне в капка роса. Полицаят въздъхна и седна пред компютъра. Понеделник сутрин! Отново в работната въртележка.

Отпи глътка кафе и започна да преглежда документите, като местеше бързо поглед от ред на ред, или пък се зачиташе съсредоточено в написаното.

Изглеждаше безупречно за своите четиридесет години, дори разводът му, който приключи преди

два месеца, не помрачи красивото му лице. Висок, с атлетична физика, широка челюст, тъмни очи и гъсти вежди, той имаше силно мъжко излъчване. Неговият работохолизъм доведе до повишението му и той стана шеф на отдел „Убийства“. Което имаше и своята лоша страна, бяха го засипали с бумащина, а като човек на действието, Борис обичаше повече работата на терен. Сега трябваше да прегледа всяко листче, да разпредели, да подпише и да оказва натиск върху подчинените си. Тъкмо отвори нова папка, когато стационарният му телефон иззвъня.

- Борисов! – чу се безкомпромисният глас на Главния секретар на МВР.

- Да.

- Надявам се, че не си затрупан с работа в момента?

- Всъщност, както винаги съм, но явно имаме спешен случай.

- Така е. Очертава се една командировка, убийство в района на с. Старосел.

- Няма ли местните момчета да работят по случая? За какво става въпрос?

- Работят и още как, не са си лягали тази нощ. Смятаме, че е нещо изключително голямо. Този път няма да сте само двамата с Александров, както си ходите по принцип. Ще ти изпратя подкрепление, защото убийството е на иманяр и има своите специфики. Вероятно се касае за златно съкровище с национално значение и огромна

стойност. Нужната информация ще получиш от професионален археолог. Запиши си телефона на доцент Флорова, тя е специалист, занимава се с историческото наследство, символите и историята на траките. Ще ти е от голяма полза – той продиктува номера.

- Щом се налага – отговори Борис, след като записа цифрите.

- Обади ѝ се веднага и тръгвайте натам.

- Нещо повече за убийството?

- За малко да забравя. Жертвата се казва Димо. Удушаване, трупът вече е в моргата. Колегите там ще си движат нещата с физическия извършител и стандартните процедури. Вие трябва да разберете, защо е убит. Преди всичко ме интересува има ли поръчител на убийството и кой е той. Търсите голямата риба, като използвате всички средства. Предишният ден човекът се е разприказвал пред жена си, имал е среща с купувачи от София. Ставало въпрос за нещо изключително, от национално значение. Целта е да установите, дали това е причината за ликвидирането му и главното – къде е съкровището в момента. Ще ти се обадя по-късно с повече подробности и факти. Ще се работи на територията на цялата страна и ще ти бъде оказвано съдействие от службите по места.

- Ясно, ще държим връзка. Тръгваме възможно най-бързо – каза Борис и затвори. После набра номера на Флорова.

- Ало – чу се плътен женски глас.

- Здравейте, казвам се Борисов и ми дадоха вашия телефонен номер във връзка със случая, по който ще работим заедно.

- Да, знам. Очаквах обаждането ви. Готова съм да тръгна веднага. Как ще се уговорим?

- След половин час ще мина да ви взема.

- Добре. Ще ви чакам на спирката на автобусите на Орлов мост в посока магистралата за Пловдив.

- Чудесно, ще бъдем там. До скоро.

Борис тръгна към съседната стая, където работеше неговият другар по съдба и верен приятел. Двамата бяха почти неразделни от дванадесет години, като взаимно се допълваха. Имаше някаква особена симбиоза помежду им, която ги превръщаше в изключително силен тандем. Както се шегуваха помежду си, те прекарваха повече време заедно, отколкото със семействата си. Александър приближаваше 38 години, среден на ръст, с приятна външност, с чуплива коса от която изскачаха непокорни кичури и широка усмивка. Днес носеше дънки и тениска, което беше голямо предимство при спешните задачи, когато можеше да се наложи да се катерят, да залягат, да тичат, да газят в гори, ниви, блата, кал и локви. За разлика от Борис, той можеше да си позволи да носи по-спортни дрехи. В служебния му гардероб на закачалка висяха риза и сако за официални случаи, а в дъното имаше сак за командировки, като

днешната. Най-необходимите вещи за няколко-дневно пътуване.

- Сашо, ще пътуваме, сега. Взимай багажа с бойната готовност от шкафа. Няма да ходим до вас и да пълним големия куфар – каза Борис, като вложи закачка в думите си, защото приятелят му обичаше да е подготвен за всякакви климатични промени и често взимаше дъждобран, яке, ръкавици и шапка.

- Време беше, задържахме се тук. Цели десет дни и нито едно убийство. Тази скука не се издържа.

- Казвал ли съм ти, че имаш странно чувство за хумор.

- Какво друго ни остава в този живот, да се отдадем на алкохолизъм, отчаяние и самосъжаление ли?

- Не, разбира се. Добре, че успяваш да разведриш обстановката, понякога наистина е прекалено натоварващо и потискащо. Този път, обаче гаранция, че няма да е скучно. С нас ще дойде една жена.

- Леле, мале, ей сега стана страшно! Шпионин в редиците ни. От нашите ли е?

- Не. Сега ще се запознаем с нея, някаква археоложка.

- Хм, става все по-интересно. Разбраха най-накрая от ръководството, че и ние сме хора. Представяш ли си да е някоя фатална лейди, секси, страстна, гореща.

- Непоправим си – каза Борис. – Както е приказката, жена на борда носи нещастие. Ти веднага започна да си мислиш глупости. Доцент е, вероятно е възрастна, възпълничка и едва ли ще оцени шегичките ти. Просто умирам от желание да ти видя вкиснатата физиономия, когато я видиш.

- Пак изтеглихме късата клечка. Как се казва? Може да съм я чувал, тях нали ги дават по телевизията – попита Сашо, докато излизаха от кабинета.

- Флорова.

- А първото име.

- Питай си я сам, щом толкова се вълнуваш. По-важно е да обсъдим случая, а ти само за жени мислиш. Какво съм длъжен да търпя и то с години – въздъхна с престорен драматизъм Борис.

Двамата тръгнаха към служебния паркинг, обсъждайки сериозните теми, около ситуацията и престъплението. Започваше се.